

התקנות

שלון הקבוצה
קבוצה השלון
כב' באב תש"ח - 29.8.48

בזמן האחרון מרבים לדבר בקבוצנו על שאלות בהן דן המאמר הבא, הוא נסיון ראשון לנסח את הבעיות האלו, ובטוחים אנו שחברים נוספים יניעו את דעתם לנושא זה על דפי "ביתנו".

(המערכת)

לצורת הייס בקבוץ

לא הייתי מביא את השאלה הזאת לדיון קבוצי, אילו חשבתי שזאת בעייתי בלבד. אם החלטתי לכתוב אודותיה, רק משום כך, כי משוכנע אני, כי הנני מבטא את דעתם של חברים רבים, גם אם לא קבלתי יפוי כוח מהם, אילו הייתה זאת בעיה פרטית, הייתי פותרה באופן פרטי.

בין הקשיים הגדולים ביותר, שהחברים עומדים בפניהם בקבוץ, - ואני מרגיש, לא רק אנשים חדשים, ההסתגלות לחיי הקבוץ בדברים פרטיים. השיטה הקבוצית מכריחה את כל האנשים לחיות לפי דוגמה אחת, שוכחת שאי-אפשר לכפות צורת חיים שווה על 150 איש, כי כל אחד לחוד הוא פרט שונה. השיטה הנוכחית אינה מחשבת בהבדלים בתביעותיהן של החברים. היא מרשה רק במידה מינימלית להסתדר בחיים הפרטיים שלהם לפי טעמם, צרכיהם ודרישותיהם. דבר שאני מזלזל בו, הוא שבביל השכן צורך חיוני, ולהיפך, מטרת שאיפתי היא - שלחבר תנתן אפשרות להתנועע בצורה יותר חפשית, לתת לו מרחב יותר רחב, כדי שלא יהיה זקק תמיד בדבר הקטן ביותר לאחרים.

בבעיה הזאת כרוכות בעיות נוספות, והן בעצם תוצאותיה:

1. אילו היינו בודקים את סיבת העזיבות, היינו מגיעים למסקנה שאלה הן הבעיות העיקריות, ולפעמים זאת הבעיה היחידה. איננו מתכוון לאלה אטר חיפשו קליטה ארצית ובהזדמנות הראשונה עזבו, גם לא לאלה, שיצאו בתקווה להעשות בחוץ מנהלי בנק או בעלי מנות. אני מתכוון לסוג זה, שהדיחו כלים במטבח הקבוצי ועכשיו עושים זאת במטבח פרטי ועוד מקרים דומים. אני מזכיר את אלה אשר מילדותם הסתייכו לתנועתנו, חונכו וחינכו בה, הביאו ארצה עשרות אחרים, התמסרו לדרך הזאת, הלכו בה, ולבסוף - עזבוה. למה פתאום מעדיפים לברוח ממנו? כל חבר שהלך מאתנו מסיבות הנ"ל, הוא כישלון עבורנו, ואני חרד, כי התנועה הקבוצית תכשל עוד כמה פעמים בצורה קשה.

נזכור את ירמי ואת מעפיל ל"מפקורה"
אשר ניספו בשלהי אוגוסט 1944 על מזבח
ההעפלה

מחול הטכוניות או סיפור בלתי מוסרי

נתנו לי שם נחמד. כל איש יכול להבחין בו בקלות. המנהל שלי - זכרונו לברכה קיטט אותי במונוגרם חרוט. חפץ אותי בגבי המלוטט, דחפני אל מתחת למכונה ופתאם - רעש איום ואני שומעת ברר... ברר... וזה דוקר בי, קודה בי, קודה את גבי, סביב סביב ובאלכסון הלך וחזור - עד שלבסוף יצא מזה משהו, שהמנהל שלי קורא לזה: מונוגרם. ובכן, סימנת אותי ב- לאחר כל הסבל שעבר עלי בשעת הקידוח, בכל זאת יצאתי מספוקת, כי הרי נפל בחלקי הכבוד הרב: להיות חברתו הנאמנה של הקבוצניק, החלוץ, הציוני, הסוציאליסט והטד יודע, מה עוד....

אלא שלא חשבתי, שהו ידחוף אותי מיד לתוך דבר מה, למה שבני-אדם קוראים "שקית חרבותית". ולא הייתי מאמינה שעלי יחמסר במידה כזו לפולחן כה מפותח של סבון. כן של סבון, אמתי, לבן, מקציף, דביק, מרובע. וכן נכנסתי לחבורה גדולה של "אוהדי אבבואית הסבון" ומבלי להגיד מלה אחת, מכניסים לתוך קרבי את אותן הסבון הממשי, השקן, המקציף, הדביק ומרובע. והנה כך נעשיתי לסבוניה. באותו רגע ממש מצאה את פתרונה גם בעית המין שלי: פה אחד נקבעתי כאשה, יותר נכון בחורה, נערה, ילדה.

אבל מה רצה הגורל? הכניסו אותי, צעירה ביישנותי והגוננה שלא ראית דבר בלתי מוסרי מימיה, לתוך אולם אחד. ואיני מוצאת מלים ואף לא הברה או בטוי כלשהי, פשוט שום דבר איני מוצאת שיכול היה לבטא את המחזה הבלתי מוסרי שנתגלה לעיני כאשר... וכאן נעצרת המלה בגרוני, הסומק מצייף את פני, אני רועדת מרוב בושה ופחד, שמא תכעסו עלי, אם אספר לכם הכל:... ובאחד הימים, אחרי הצהריים, קרה דבר כזה: השמש עמדה עדיין גבוה במרומים ויקדה בקרניה ללא רחמים. אגב, בין כך אני מתאקלמת אך בקושי. והכניסוני לותך איזה צריף. יש לי זכרון טוב, כפי שיעידו בוודאי גם כל שכני, והתחלתי להפך בלקסיקון-הזכרון שלי ולחשוב, איזה מין צריף זה יכול להיות. היו לו תכונות מיוחדות במינן. קודם כל זהו צריף ממשי בדיוק כפי שקראתי עליו באנציקלופדיה. "הצריף הנהו בקתת-עץ, בדרך כלל בנויה מעצים דקובים, או מפחים שאי אפשר יותר להשתמש בהם - ובמקרה זה יקראו לזה: סככת פת. אחת התכונות החשובות שלה - בראש וראשונה החושך. למען שתבינו - אין לה חלונות, ואם יש, מכסים אותם קורי-עכביש ומונעים בעד חדירת קרני השמש או אור צה. לרוב היא מוקפת לכלוך של צורות. ולא אזכור את כל הפרטים, אבל דבר אחד בטוח, בתוך ההסברה של האנציקלופדיה הגדולה כתוב: אם אין לצריף או סככה כל אותן התכונות - אין זו סככה כלל."

ב ש ו ל י ה י מ י ם

יצחק גרינבוים הוא לוחם וותיק, במשך כל חייו הוא לחם בעד ונגד. בעד ציונות ונגד קלריקליזם. בעד פשרות ונגדן. לא בכל מקרה בהגיון, בעקביות, אולם בכל פעם במרץ ומסירות. ולא פעם הוא מגיע עד להתפטרות, על מנת לחזור לתפקידו כעבור זמן מה. בימים אלו, כשהוא נלחם שוב בעד פרשה, - הפעם עם אצ"ל-נזכר אני בטיחה, שהיתה לי אתו בערך לפני שנה. הוא הגיע מציריך, היה זה אחרי הישיבה הידועה של הועד הפועל הציוני, - כשפניו מועדות לוארטה, במשך מספר השעות ואותן בילה בפרג, נפל בחלקי לבלות בחברתו ולעזור לו בסידוריו.

יטבנו בקפה "וילסון", על ידי תחנת הרכבת הנושאת אותו לשם, על יד ספל קפה רע מאד - שאלתי על עמדתו. שאלתי כיצד יש להסביר שהוא יוצא חוצץ במרץ כזה כשהמדובר הוא בענין כל כך רע.

"אתם מגזימים בהערכתו של אצ"ל" ספר הוא, "סכנת האירגון לא עולה למחצית הערכתכם אותה. וההגזמה הזאת מחזקת את אצ"ל. הוא הרי בכלל קיים ומתפתח משום שהאנגלים לא יוצאים במלחמה נגדו. יש לי נסיון-מה במלחמה נגד אנטי-טרור. ראיתי כיצד נלחמה בהם ווסיה הצארית. הרוסים התקדמו מהפריפריה לכיוון המרכז, בכדי לותר על הפריפריה ולמצוא את המרכז.

האנגלים עושים את ההיפך. דאגתם אינה למרכז. מעוניינים הם לפגוע דווקא בפריפריה - בחיינו, בכל היישוב, שבעצם אין לו ולאצ"ל לא כלום. ברור, איפוא, שהגרעין המרכזי אינו חשוב אצלם. הם רוצים. הם רוצים כך להסית את היישוב נגד האירונים הפורשים (ולהיפך). מטרתם המלחמה האזרחית."

"וכך אני מגיע למסקנה" - המשיך יצחק גרינבוים, - "שעלינו להמנע בכל הדרכים לענות להתגרות האנגלים הזאת. יהיו מעשי אצ"ל אשר יהיו, אחת

הצחיק צחיקוהו. הצחיקו / האסלרית מקרית היא !!!